Вузькими покрученими вулицями дід з онуком вийшли за село і вперлися у величезний лан стиглої пшениці. Втоптана стежка розтинала ниву навпіл і губилася десь аж у лісі, який ледь мрів на видноколі.

Далеко над лісом почало світитися небо. Довга світла смута все ширшала, і над нею почали бліднути навіть найяскравіші зірниці.

Йшли мовчки А небо на горизонті вже почало скрашуватися то яскраво-жовтими, то рожевими фарбами. Ігор аж зупинився, коли раптом над головою хтось радісно задзвонив у голосні дзвіночки. Здавалося, що то не зірниці мерехтять на небі, а срібні і золоті дзвіночки розхитуються і своїм радісним передзвоном будять землю від глибокого сну.

— Це жайворонки так гарно співають?— порушив мовчанку Ігор.

— Сонечко стрічають.

— І так кожного ранку?

— З ранньої весни ці музики не дають заспати хліборобові.

І знову йшли мовчки назустріч новому дню, шо вже розгорявся на сході вогняними барвами.

Під радісний спів хору жайворонків над лісом виринула червона мерехтлива жаринка, яка з кожною хвилиною збільшувалась, аж поки не запалала буйним вогнем у небесній печі. Та піч підіймалася над темним силуетом лісу доти, доки не округлилася, і вже у густому туманному молоці висів величезний розпечений до червоного круг. Чим вище той вогняний круг віддалявся від землі, тим він білішав, гасячи своїм яскравим світлом навіть величного нічного ліхтаря — місяця.

Так народжувався на Поділлі новий літній день.